

Sõna

**Minge ja kutsuge
pulma, keda te iganes
leiate! Mt 22:9**

Mõte

Juulikuu juhtmõte on osa Jeesuse tähendamissõnast kuninglikust pulmameest (Mt 22). Kui kutsutud külalised ei tahtnud minna, leides endile mitmesuguseid vabandusi, siis saatis kuningas pidusse kutsuma igasuguseid teisi. Taevariik on nagu suur Jumala pidu, kuhu on kõik kutsutud. Aga mõned pole kutsest hoolinud. Pidud aga ei jää seepärast toimumata – seal võtavad kohad sisse need, kes ei julgenud kutset lootagi. Taevariik on Jumala kingitus. Kas märkame seda vastu võtta?

Palve

Hea Isa taevas! Sina tead, et meil on nii palju ja pidevalt tegemist tähtsate asjadega selles elus. Tänu Sulle, et Sa ka seal meile ikka abiks oled! Kuid ära lase meid unustada peamist – Sinu pidu tuleb ja kõik on kutsutud! Ja meie vastame!
Aamen

**12. septembril kl 19 Kadrina kirikus
TÕNIS MÄGI
heategevuskontsert kiriku
remondi toetuseks
Tule ja panusta Sinagi!**

Lähemalt augusti Elulättes!

Surnuaiapäha

Kadrina kalmistul toimub

9. augustil kl 11

Hulja kalmistul

20. augustil kl 11

Ristimis- ja leeripäha

2. augustil kl 11

AARON - ESIMENE
ÜLEMPREESTER, HOMILEETIK
JA MÕTLEJA.

I OSA.

HEA LUGEJA, selle aasta suvesari keskendub Pühakirja Vana Seaduses ühele unustusse jäänud isikule. Siiski oli tema näol tegemist esimese ülempreestri, homileetiku ja filosoofiga. Selle mehe nimi oli Aaron ja ta oli Moosese vend.

Pühakirjast võime lugeda: Ja Jumal ütles Aaronile: „Mine kõrbesse Moosesele vastu!“ Aaron läks ja kohtas teda Jumala mäe juures ja andis temale tervituseks suud. Siis Mooses tegi Aaronile teatavaks kõik Issanda sõnad ning tema, kes teda oli läkitanud ja kõik imeteod, mida ta teda oli käskinud teha. Siis Mooses läks koos Aaroniga ja nad kogusid kokku kõik Iisraeli laste vanemad, (2. Ms.4: 27-29).

Need, kes Moosese varasema elukäiguga tutvavad, teavad, et ta kasvas üles vaaro kijas ning pärines Leevi suguvõsast. Moosesele olid õde Mirjam ja vend Aaron. Aaron tõuseb esile siis, kui Mooses on saanud Jumalt käsu viia Iisraeli rahvas Egiptusest välja ja Mooses, kartes, et ta pole piisavalt sõnaosav vaaroga ning Iisraeli suguvõsade vanematega kõnelema, kutsus Aaroni endaga ühes.

Piibel jutustab Aaronist, kui sügava eneseteadvusega ja sõnaosavast mehest, kellel oli suur veenmisjõud. Just see viimane ongi väga oluline tegur, kui vennad Egiptuse vaaroga kõnelema suunduvad, (2.Ms.5:1). Kuid üksnes Jumala abiga teeb Aaron Iisraeli vanemate ja vaaro ees imetegusid, et nood teda uskuma hakkaksid. Sageli on ju päris eluski, et piisab vaid väikesest tõukest või teost, et inimene pööraks oma silmad Jumala suunas, kes teda jätkuvalt oma ligiolusse kutsub.

Nii Aaron kui Mooses kuuletusid Jumala käsule, et Iisraeli rahvas saaks Egiptuse orjusest lahkuda. See oli konkreetne käsk ja taganeda sellest oli pea võimatu. Millist rolli aga Aaron Egiptusest väljarändamisel üldse etendas ja kuidas temast sai Iisraeli esimene ülempreester, sellest kolmes järgnevas osas juttu tulebki. Jääge meiega ning head Piibli oluliste isikute tundmaõppimist.

Järgneb...

VIHMAVARBLANE XXXV osa

Kahtlused ja matused

See oli vast jaanuari kuu viimasel laupäeval, kui väike ja arglik leinarong Tõstamäe Tõnu tuhastaud põrmuga Põltsamaa surnuaia poole liikus. Sadas lõrtsi. Mõned tagasihoidlikud kiidusõnad, paar leinaviisi trompetimängijalt, kes lakk kingades külma tõttu jalalt jalale tammus ning läbi see saigi. Ei lilli, pärgi ega midagi sellist, mis kuulsuste ärasaatmisele omane. Haud kaeti roheliste kuuseokstega, mille keskele Saare Taali asetask väikese inglikuju ning kalmuküünlaga. Kõik vaikisid. Õhus oli midagi ärevat ja kohmetuks tegevat. Külmadest roogadest koosnev peielaud oli üles seatud Põltsamaale, ühte pubisse. Istuti ja söödi vaikides. Kui vaikus juba piinlikuks hakkas muutuma, tõusis ülemus Kustas laua äärest ja kollaka vedelikuga klaasi tõstes, alutas ta kõhatades tagasihoidlikult: „Austatud leinajad, on ääretult kahetsusväärne, et sel hallil jaanuarikuu päeval peame jäitma jumalaga oma kolleegi, kamraadi Tõnu Tõstamäega, kes oli, kui ma tohin ütelda vaatamata kõigele tubli töömees. Ja, ja me kõik siinviibijad langetame pea tema mälestuseks, sest ütleb ju laulusalm, et elu liig üürrike on.“

Kohalolijad tõusid ja pitsid tühjendati põhjani. Kasesalu Eda kummardus Saare Taali suunas ja ütles kuuldavalt:

„Oh heldeke, ei saanud mina aru, mida see lugeja kõneles! Too on kas mõni kõnepidaja või linnavolinik ehk siis mõni paaripanija. Jutt jooksis teisel nii, et aga vaata, kuula ja imesta. Olen küll vahest mõtelnud, et ega need lugejad suuremat väärt ei ole. Vaat, kirikuõpetaja, siis oleks juba teine asi.“

Saare Taali naabrinnase kõrval aga ei tundnud end sugugi hästi. Midagi keeras maos ja otsis vägisi teed üles kurguni. Ta rüüpas morsiklaasist lonksu ja ütles: „Ah, ega jah. Mis külajoodikust ikka kiita, aga kenasti kõneles ta küll, hõk.“ Merle, kes istus laua teises otsas, vaatas seda kummalist seltskonda, kes omavahel vestlesid. Kõiki neid tundis ta ju plikapõlvest peale, kuid mingi kummaline tühjus täitis temagi hinge. See oli selline uus ja omamoodi erutav tunne, mis oli tüdrukule võõras. Ja surm? Kuidas seda üldse mõtestada. Merle oli ikka ema ja vanaema kuulnud surmast palju kõnelevat, et see ei ole midagi lõpliku vaid üleminek ühest seisundist teise. Maine telk kistakse maha ja alles jääb kõik vaimne, alles jääb ka hing. Aga ei saanud ju eitada, et viimase aja sündmused Kuningamäel ka teda ärevaks muutsid ning panid küsima, kuidas edasi elada. Mõnel päeval tabas tütarlast selline nukrus, et hakka või

uluma. Tüdruku mõtted keerlesid Loopre Hannese ümber ja selle päeva juures kui nad ühes bussis Viljandist koju olid sõitnud. Tüdruk tundis kurgus kibedat kipitust ja siis vaatas ta jälle kõigile lauasolijatele. Tore jooma seltskond küll, mis muud.

Ootamatult tõusis ta ema lauast ja kätt suu ees hoides jooksis tualettruumi ukse poole, näost valge kui lubi ning õlad vappumas. Kasesalu Eda kummardus abikaasa suunas ja ütles mõnitavalt:

„Näe kus, Saare Taali on endale nende salatite siia tassimisega liiga teinud. Hakkas teisel vist halb?“

Lembit, keda jutuajamised korraametnikega eelmistel päevadel niigi endast välja olid viinud, nähvas: „Ole ometi tasem, naine! Me oleme siiski matustel, mitte külumooride jutuklubis. Sa võiksid kordki oma kommentaarid endale jätta ning mõelda, mis mulje me endast nii teistele jätame. Ole parem vait!“

Eda jäigi vait ning tühjendas oma morsiklaasi. Ka tema olemine oli üsna sant. Jõud kippus kätest kaduma ning nutt oli varuks, aga kus see tuli või milleks, seda Kasesalu Eda ei teadnud. Ta asetask oma käed mustale leinakleidile ning jälgis, kuidas käed värisesid. Miski kummaline sisetunne andis talle märku, et kõik ei ole nii nagu talle näib. Ta mõistis, et enamustel lauas istujatest olid omad saladused, katte all hoitud saladused, millest teati, kuid ei räägitud. Ja mida pidi, siis tema vaene lapseootel naisterahvas mõtlema või tundma. Kas oligi vaja midagi tunda? Kuid kahtlused pidavat raamatute järgi südames veel suuremaid piinu tekitama. Kahtlustele aga järgneb tavaliselt usaldamatus, nii oli Eda lugenud. Vaevatud abikaasa heitis pilgu enda kõrval istuvale Lembitule, kuid ei leidnud mehe pilgust mitte kahetsuse varjugi. Vastupidi, too tundis end pärast haua kinniajamistki väga rahulolevana.

Eda hakkas vaikselt mehega kõnelema: „Sa kulla abikaasa ära võta kõike nii isiklikult, mida mina välja ütlen. Täna on meie kõigi jaoks üks raske päev. Sa võiksid hetkeks unustada minu kallal nägutmise ja mõelda minu seisundile.“

„Ja, ja, ma mõistan sind täiesti armas naine,“ vastas end liigagi vabalt tundev Lembit. Ta lasi pitsitava lipsusõlme vabamaks ja andis selle kinnituseks naise põsele hoopis matsuva musu. *Järgneb...*

